

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.

Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.

Budapest, aug. 3. 1873. 31-ik szám.

GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.

Szerkesztői iroda: Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A dáridó utóize.

Pest város közgyülésén.

H a v a s *(elnöki székéről felemelkedve, diadalmas tekintetét meghordja az örömtől sugárzó spieszbürgeri arcokon)*: Ünnepelt közgyülés! Hogy mi légyen az a magyar vendégszeretet, megmutattuk a világnak. Meghordoztuk őket ungonberken, a Margitszigeten, a közvágóhidon, hol le is vágattunk két cimeres ökröt. Éljen a főherceg! *(Éljen!)*

A zajgó néptömeg, Budapest lakossága, ezen hullámzó tenger, megbámulta ugyan quodlibet vendégeinket, de nem bántalmazta. Tehát a rend fel lőn tartva Thaisz főkapitány nélkül is. Éljen a fővárosi publikum, mely ezuttal maga volt a konstábler. *(Éljen, éljen!)*

Uraim! kinek szavazzon még a város közgyülése köszönetet? tartsa fel az ujját. Azt hiszem, köszönetet kell szavaznunk a közuti vasuttársaságnak, kik a napnak legjövedelmezőbb óráiban (délután 3 órakor, mikor egy lélek se megy a ligetbe) tiz díszvaggont, 40 sallangos lovat és husz fehérkesztyüs kocsist és vonatvezetőt adtak ingyen rendelkezésünkre, hogy kikocsizhassunk az állatkertbe.

Éljenek a Hungaria, Europa vendéglősei, éljen Fróhner, kik 10 frtos couvertért megetettek a mi kedves vendégeinkkel tücsköt-bogarat. Éljenek a Margitsziget s állatkert vendéglősei is, kik ellátták a jury tagjait — zöldséggel.

C s á s z á r i K i r á l y i P á l: Tisztelt közgyülés! Szükséges rectifikálnom némelyeket, különösen Németh Imre kiállitási kormánybiztos ő nagyságát, kiről az a rágalom, hogy minden inkább csak nem magyar. Kit a lapok azért róttak meg, hogy tünek-fának önkényesen osztogatta a meghivó biléteket. Ez uraim nem való, mert kormánybiztos ő nagysága egyetlenegy magyar lapnak sem adott freikártyát, nem is adhatott, mert a meghivókat sietségünkben itthonn feledtük, tehát nekem uj meghivókat kellett nyomatnom Bécsben.

Uraim! hogy a nemzetközi jury tagjai, kiket Németh kormánybiztos ő nagysága az egész földkerekségéről toborzott össze, — még pedig oly dicsérendő buzgósággal, hogy a 60 jury-tag helyett 600 jelentkezett vendégekül — mondom, hogy ezek Bécstől Pestig éhen meg nem haltak, az egyedül kormánybiztos ő nagysága érdeme, ki az ellátásra szükséges élelmi szereket távirati uton rendelte meg Pozsonyban. Azért is inditványozom, hogy éljen Németh kormánybiztos ő méltósága. *(Dreimaliges hoch.)*

T a v a s z i *(szakálát addig huzogatja, míg a közgyülés eltalálja, hogy kit akar szónoklatával dicsőiteni, rázuditjä tehát:* é l j e n H a v a s! *elesik a salátadictiótól).*

Császári Királyi Pált nem éltette senki, pedig hát az ő érdeme volt, hogy az itthon felejtett meghivók helyett ujakat nyomatott Bécsben.

No de hát hol a dáridó utóize?

A számlában, mit a jury-fogadó küldöttség specifikál ilyetén képen:

Jöttünk mentünk .	20.000 frt.
Ittunk ettünk . .	50.000 „
Summa summarum	120.000 „

Prosit!

No de egy amerikai hirlapirónak, Mr. Hammond kollégának kadenciás toasztja is megéri azt a rongyos egy pár ezer forintot, mibe ez a kis nemzetközi trakta került.

A német nyelven elszavalt vers magyarra forditva ilyenformán hangzik:

„Isten veled te szép Pest, magyarok!
Legyen fényes az ég fölöttetek,
Nemcsak kiket vendégül láttatok —
Egész világ köszönt ím titeket.

Uraltól kezdve — messze tájakon.
A föld két sarka, nyugot és kelet,
E szókat zengi millió ajkakon:
„Szép Pest! isten veled!“

Mi ismerénk, midőn nagy hősitek
Elhulltanak a szent harc mezején,
Országtok vérzett, s mit kitüztetek,
Nagy volt a cél, de nagy a hős erény.

Láttuk Kossuthotok Missourinál,
Ti értetek ugy fájtak sziveink.
Barátságunk már akkor is fennállt
Atlantitól a csendes tengerig.

Most elhagyjuk a szép szabad hazát ..
Hová magyar barátság vezetett..
S örülünk, hogy im összetört a lánc,
Melybe a magyar nemzet verve lett.“

Jelenet a pesti népbank közgyülésén.

Egy pár száz népbank-részvényes türelmetlenül várja a redout kis termében a közgyülés megnyitását, mely reggeli 9 órára van kitüzve.

A népbank érdemdus igazgatója s az igazgató[ta]nács nagy része, távollétük által tündökölnek.

A megcsalatott részvényesek közt bábeli zavar [ural]kodik; tizen akarnak egyszerre beszélni. A hall[ga]tót csakis nehány tévedező tekintetü választmány tag képviseli.

[T]enc óra már rég elmult s az igazgatóság nincs [hely]zetben, hogy megmutassa magát és mérlegét [a r]észvényeseknek.

Végre is megkezdi a vitát. —

Kurjancs köszörüsmester és részvénytulajdonos: Uraim! én azt látom, hogy itt kutya jár a kertben, hol van az igazgató Korcsák?

Spiczmacher rezelő: Most mondja épen Kecskés koma, hogy odahaza gyötri a népbank-kórság.

Bibitoló kefekötő: De hát az igazgatósági tagok hol vannak?

Csimbók varga: Bizonyosan kolerába estek azok is.

Gyüszüsi szabó: Egye fene az igazgatót meg az igazgatótanácsot... de a pénzem hol van?

Részvényesek: Igen, igen, a pénzünk hol van?

Szakáll borbély: Elferblizte az igazgatóság.

Részvényesek: Gyalázat, gazság igy rászedni a népet.

Gerstli szatócs: 150 ezer forintou vettek három hold kukoricaföldet.

Részvényesek: Hát igy tékozolták el a mi pénzünket. Hisz ez nem is lopás, de valóságos rablás!

Egy hang: Ki kell kérni Rádayt kormánybiztosul.

A Ráday név hallattára B. igazgató-tanácsos és R. választmányi tag ki akarnak osonni a teremből, de Taglósi hentes nyakon csipve marasztalja őket, ugy hogy a marasztalás közben csaknem pofozódásra kerül a sor.

Részvényesek: Liquidálni kell..

Egy hang: Mivel liquidáljunk? hisz azt se tudjuk, van-e a banknak egy kopekje.

Részvényesek: Ott a 3 hold kukoricaföld.

Egy hang: Ott a Korcsák háza... konfiskálni kell!

Másik hang: Ott a Bódog mühelye, zár alá kell venni.

Perlesi fiskális: Bünfenyitő perbe kell az egész igazgatóságot fogni...

E percben a türelem féket veszt, hajszálmeresztő szitkok emelkednek a gyanusitottak felé... Ezek felugrálnak helyeikről s összeszoritott öklökkel fenyegető állásba teszik magukat... a részvényesek káromkodva topognak, mások fel s alá futkosnak a teremben... ütleg után. Elnök eszeveszetten rázza a csengettyüt, nem hallgat rá senki, kinjában a haját is tépi, mind hasztalan, mig a rászedett publikum ki nem tombolta magát, s mikor már szuszszal nem győzte, megadta magát, mint az oláh duda.

A Miklósi-szinkör előtt.

A „Krachot Bécsben“ jól adták itt, a színészek.
Ám annál keserűbb praxisa most nekiek.

Suum cuique.

Csernátony oda csiptetve
Szeme alá monokliját —
A negyvennyolcas párthoz hetykén
Nádor utcából átkiált:

„Szó a mi szó, én tihozzátok
Finnyáskodásból sem megyek.
Hozzátok ugy sem csatolhatnak
A feladhatatlan elvek“.

Keressen kiki hasonszőrüt...
Csernátony is igy tehet.
A negyvennyolcas párt-beliek
Becsületes jó emberek!

Adomák.

A pápai bagolydiákok azon kérdést vitatták: melyik költő nagyobb Shakespeare-e vagy Göthe?

Egy Kapa nevezetü állhatatosan megmaradt Shakespearet nagyobbitó véleménye mellett, — Csanki Dani hiába analyzálta neki hosszasan a Göthe verseiben rejlő szépségeket; végre türelmetlenül kiáltott fel:

— Eh, ezt nem lehet kapacitálni!

— Dehogy nem lehet — szólt egy másik — meglásd, hogy szombaton citálni fogják Kapát.

A gy..i püspöki seminarium egyik kitanult tinologusa épen primitiáját tartotta, melyre is hivatalos volt az uj áldozár minden rokona.

Volt pedig köztük egy élénk kis parasztgyerek. Kiállitották a platzra: mondj csak a bácsidnak egy verset fiam!

Gyuszi aztán rákezdte:

Bátyám, én kivánok néked
Bort, buzát és békességet.
Tüzről pattant feleséget!

Csitt te! riadtak rá az öregek, mig a fiatalság nevetett.

A pap bácsi azonban elemelte poharát:

„Köszönöm öcsém — ugymond — jó kivánataidat; de feleséget nem kivánhattál nekem komolyan, annál inkább, mert magad is utoljára hagytad.“

Pattantyúk.

Horn Ede vezércikket irt a „Homba“, melyben szivére köti minden házi urnak az házbér beszedése körüli kegyeletes eljárást...

Erre igy viccelt egy érdemes spiszbürger:

Ja, ja, szivesen úgy tennék, han em augusztus, de április elseje volna...

—

A tanitókban is van néha cimkór; ez ugyan nem megy a nagyságos fokig, de folyamodás nélkül is nyilatkozik, mint Szirtes uramnál, ki egy gymnasiumi tanárhoz intézett levele végére ezt irta: Szirtes János elemi tanár.

Az a gymnasiumi professor pedig, válaszában a magab neve alá ezt jegyzete: gymn. tanitó.

Melyik cselekedett jobban, döntsék el a kolozsvári „nagyságosok“.

—

Mai napság akármi esik meg, a belügy vagy akármi ügy miniszter tüstént tudákos enquêt-et hív össze, — mint most is a gabnát pusztitó rozsda feltünése alkalmával történt, — szakértő véleményadásra.

Sokáig gondolkoztak a tudós urak a fölött: mi a rozsda? aztán vitatkoztak is még tovább e thémán; végre közös-akarattal abban állapodtak meg, hogy: „isten tudja mi az a rozsda.“

A chinézer.

A nemzetközi jury pesti fogadtatása alkalmával a japániak körében Simon Florenc sürgött-forgott legtöbbet.

A közvágóhidtól visszajövet is egy kocsiban ült velük Flórenc ur, s midőn a kecskeméti utcán hajtatnának, a néző publikum ujjal mutogatott az érdekes apró idegenekre, mondván: ni ni, ezek a japániak.

— Az a horgasorru sárgafekete képü is japáni? — kérdék többen.

Nem, — felelt az ott állongók közül egy hamis csont, ki nagyon jól ismerte Flórenc urat, — az egy chinézer.

A verselő suszterinas.

Ugy megvert a májsztram,
Hogy odaki játsztam,
S a kánikulában
Csizmát nem rámáztam.
Áj-váj! áj-váj! mikor ottan
Álltam a majszter előtt:
Kaptafával teritette
Rám a vizes lepedőt.

Egyesülési örömünnep.

Icig szomszéd: Hát megbholondultak ezek Mihály gazda?

Mihály gazda: No nem épen, hanem lássa szomszéd! ez magyar tempó, nagyban kezdeni és aztán — lecsücsülni.

Icig szomszéd: No ezt nem thodtam.

Hoppszasza, hoppszasza!
De boldog a haza!

Egy armereizender.

Ferenc gazda: No, ki van oda ki?

Csernátoni: Én vagyok az erkölcs, a parlamentális politika és a társadalmi illem modelképe.

Ferenc gazda: Nem kotródik el tolakodó! hisz látja, ha szeme van, hogy nincs itthon senki.

IX. Pius kiáltványa a francia nemzethez.

Mindig hallottam azt, — és pedig nagyon sok oldalról, — hogy igazi ugri füles nép vagytok fiaim! Europa szárazföldén; — de én, ha bár néha ingadoztam is a ti irántatók való jó hitben, — még is bevallom most ünnepélyesen, hogy ti a vatikán, — és annak elhagyott hiveire valóságos gondviselésszerü nép vagytok a megromlott Europábau.

Dicséret és dicsősség érte az egeknek, — s háláadás, a ti bölcs vezéreiteknek!

De nem az istentelen Thierst és Gambettát értem ám a bölcs vezérek alatt, — hanem azokat az istentélő pátereket és mátereket, a kik a Bolond*) herceg kormánya mellé csatlakozva, most már e nemes herceggel együtt, magossan lobogtatják az urnak zászlaját.

Ezerszer Te Deum nektek, e kitünő vitézségtekért szeretett hiveim!

Mennyire jól esik megszomorodott atyai szivemnek az az áldás, hogy még is van a neki vadult Europában egy kéklő oázis, a hova, az urnak üldözött szegény szolgái, teljes reményel, és gyönyörködtető kilátásokkal vethetik sovárgó tekintetüket.

Eszem az ártatlan szenteteket, de oknélkül szenvedtétek is ti azt a disznó nagy hadi sarcot! a melyet az a gyilkos Bismark nyakatok közé csavaritott . . .

Most tűnik ki voltaképpen, midőn a kegyetlen Gambetta, s az alamuszi Thiers befolyásától megszabadultatok, hogy nem is vagytok ti azok az igazi respublikáért és világi szabadságért őrjöngő polgárok, kik abba keresnétek éltetek gyönyörét, hogy rakásra ölvén egymást, Europának sőtét láthatára, mindig a ti világatoktól kapjon fényt és elevenséget.

Nem! Most tűnik az ki voltaképpen, — hogy ti, ha eddig őrjöngöttetek is a világi szabadság után, — most már istennek igaz utjára térve, — lemondottatok minden oly hiu dicsősségről, a mi eddig csak rosz napjaitok számát szaporitotta.

Az oltár, — és annak papjai mind inkább is kielégitik a szomjuhozó lelkeket, — mint a Krupp ágyuk sivitásai.

Azért atyai megelégedés, és szivbeli örömmel hallottam rólatok, hogy most annyi sok tévelygés után, ismét magatokra vettétek az egély ruháját, — és faluról falura menve, — járjátok a keresztes bucsukat, — leeresztett fejjel, mély alázatossággal, mint igaz hivő megtérőkhöz illik.

Csak folytassátok fiaim tovább is ezt a vezeklést, — hisz ez vezet benneteket, nem ám mint Gambetta hiszi a papok zsákjába, — hanem az öröküdvösség tornácába . . .

Énekeljetek, és imádkozzatok továbbra is, mert hiszen, ily keserves, s annyit szenvedett nemzet hangjai előtt mint a tietek, lehetetlen, hogy meg ne nyilatkozzanak az ég boltozatjai.

Most már nem félhettek, hogy Gambetta, vagy más szörnyeteg, a tüzes sárkányok képében nyakatokra üljön és utatokat állja.

Bolond herceg kormányának, hiszem hogy lesz gondja ezekre a vad emberekre.

Azért azt is nagyon okossan tettétek szeretett hiveim, hogy „Bucsujárási lapot" alapitottatok.

Ne hidjétek azt a mit Gambetta mond: hogy az ilyen eledelektől vész meg az ember.

Nem igaz annak a beszédnek egy betüje sem!

Az igazi lelki üdvösség elnyeréséhez megkivántató eledeleket és frissitő italokat, csak is az ilyen forrásból kaphatjátok, nem pedig az olyanok oktatásából, a kik naponként azt prédikálják, hogy füstre kell huzni minden papot.

Az ilyen tanitástól fussatok, mint a világos veszedelemtől.

Meg is van ti nálatok a jó anyag, — csak igazi, és lelkiismeretes gölöncsér kell hozzá, — hogy az ne Gambetta, hanem a szent atyák, és szent sinodusok tanitása szerint idomitson minden tántorgó lelket.

Azért szerett fiaim! csak kurázsi.

Szigoruan meghagytam a püspököknek, és praelátusoknak, hogy ne fukarkodjanak semmi olyan tárgyak kiosztásában, a mik által a ti lelketek nyugalma, és üdvösségére jótékonyan hathatnának.

Atyai szivemnek eddig is kiváló gondját képeztétek, — hát most, midőn mint teljesen megtérő nyájat, egészen az urnak aklába térni látlak benneteket.

Tehát most már ne busuljatok semmit! —

Nem csak a menyei malaszt jön meg számotokra, hanem emellett lesz szentelt gyertya, — szentelt ostya, — szentelt viz, — olvasó és erekkye is annyi, hogy csak ügy görnyedezik alatta a derekatok.

Mindegyik megtérő kap szent ereklyét egy zsákkal.

Szentelt vizet meg egy — akóval.

A püspökök, — érsekek, s más ezekhez hasonló egyházi rendek, hiven gondoskodnak mindezen egyházi dolgok kiosztásáról.

Magam pedig elhozatom nektek rövid idön Jéruzsalemből — a menyei jászolt.

Nem ugyan azért, hogy mint Gambetta kivánná, titeket mint valami cimeres ökröket oda kötözzenek melléje, — hanem hogy ez által is megmutatván atyai jó indulatomat hozzátok, tényleges jelét adjam annak, miszerint lelki üdvöségtek, és szomjuságtok kielégitésére, még a nagy és költséges ereklyék megszerzésétől sem riadok vissza.

Mert hát hijába, gyermekeim vagytok! s az apa, ki fijait szereti, — örömét leli abban, ha az ő magzatjainak némi csekély adományokkal kedveskedik.

Meg kell vallani, hogy mint az irás mondja, ti sokat szenvedtetek, mert sokat szerettetek; — de most már vége a nemzeti fajtalanságnak, a vallás felkentjei levették szemeitekről a homályt, — s most már derengeni kezd nálatok mindenfelé.

Hidjétek meg, ujabbi átalakulástokkal anyira megszerettelek benneteket, hogy teremtücse, maholnap magam is elmegyek hozzátok.

Mert hisz itt Rómában, ugy állnak már a dolgok, hogy nem csak a világi hatalomnak, hanem a világi javaknak is befütenek.

Ma holnap nem lesz annyi földem a vatikánban, a hol öreges, bágyadt gyomrom számára, egy kis petrezselymet, vagy cikóriát termeszthetek.

Fokozatosan forgatnak itt ki bennünket mindenből,

És ez a csapás, ha még csak engem érne, — hanem éri ártatlan szerzetünket is, és pedig oly sulyossan, — hogy a birtokai és vagyoni állapotából kifosztogatott egyházi rend, — kénytelen e miatt az országos csapás miatt, az én házam tüzhelyénél keresni vigasztalást.

Hanem veszett disznó teremtette sok éhes barátja! az én éléskamarám sem olyan ám, mint az ó-testamentomi asszony alajos korsója.

Ha még soká a nyakamon élődnek, — akkor aligha magamnak is meg nem kell szöknöm Rómából.

Tehát szeretett fiaim! segitsetek rajtam.

Mint igaz jó szivü katholikusok, adjatok ti nekem — ezen szomoruságos állapotomban, — ha többet nem is, valami egy gyapjuzsák péterfillérecskét, — s én cserébe ezen ti jó barátságtokért, zsibbadt és bánkodó sziveteknek megvigasztalására, — küldök nektek egy pár regement barátot.

Reménylem, ily atyai áldással csak meg lesz elégedve sovárgó szivetek.

Ti szeretitek az „e r k ö l c s i r e n d e t“, ezek a barátok pedig nagyon is pompás katonái ennek az erkölcsi rendnek.

Tehát várom a péterfilléreket, — a mely után ti is minden bizonyal megkapjátok azokat a szeretetre méltó vastag nyaku barátokat.

Addig is pedig a menyei szüz, és Bolond herceg őrizzen benneteket!

szerető atyátok

IX. Pius.

Határozati javaslat.

Tekintetve azon szomoru körülményt, hogy Pest városának egy oly ***h i v a t l a n*** *vendége van jelenleg, kit rettegett nevén Kholera Morbusz urnak neveznek;*

Tekintve azon szemtelen eljárást, mellyel ez a gyilkos garázdálkodik már jó idő óta nem csak helyben hanem a környéken is;

miután konstatálva van, hogy Kholera Morbusz urnak rendkivül nagy segittségére van az adófizetők pusztitásában azon kloáka öböl, mely szemben az tudós akadémia palotájával fertelmesen hömpölygeti undoritó tartalmának habjait a Dunába;

következő határozati javaslatot tesszük le a főváros nemes tanácsa asztalára:

Miszerént 1-ör intézkedjék, hogy Thaisz kapitány ur karhatalmával Kholera Morbusz ur innen kitoloncoztassék;

2-or pedig mindaddig, mig a közegészség ügyi hatóság nem gondoskodik fent kijelelt kloáka befedéséről, annak tartalmába egy egy egészségügyi hatósági tagnak az orra naponként — legalább is 25-ör bele üttessék, legbiztosabb eszköznek tartván ez eljárást a járvány fékezésére, és elfojtására.

a m. k. a d ó h i v a t a l o k.

A mult hétről.

Olvassák az ujságot a
Kolozsvári tanárok —
De — horrendum dictu! tőle
Szemük szájuk elállott:
Bárói cimét B e d e u s,
Mint a ki rosz keztyüt lehuz,
Eldobta, elvetette!

Óh Bedeus! óh Badeus!
Te s z á s z vagy, ők m a g y a r o k.
De az ő becsületüknél
Tied előttem nagyobb.
Nekik c i m kell, teneked nem,
Többet érsz e tekintetben
S z á z cimkóros magyarnál.

Lakás-hirdetés.

Egy rozzant terézvárosi ház ajtajára valaki a következő hirdetést függeszté:

„Itt van
szállás két tótnak“.

Németül

„Hír iszt á kovártil
für á pár Szvatopluk.“

Becsületére legyen mondva, ez sem sokat tud németül.

De jó jury-tagnak lenni.

(Kesergé egy plühre esett jogász, a nemzetközi jury Pesten léte alkalmával.)

De jó jury-tagnak lenni . . .
Ingyen kap az inni, enni,
Mehet oda, hova akar
Gavallér gazda a magyar . . .
De jó jury-tagnak lenni !

Villásfrüstök, pompás ebéd,
Pezsgő, a mennyi fér beléd . .
Lóvaspálya, sziget, liget,
És a vendég mit se fizet . . .
De jó jury-tagnak lenni !

Bezzeg ha én eszem-iszom —
Virginiát szívarozom . . .
S zöldbe megyek hébe-hóba . . .
Be kell nyulni a zacskóba —
De jó jury-tagnak lenni !

Pénzbe kerül nekem minden . . .
Pénz meg igy hó végén nincsen —
Nem mehetek ki sehova . . .
Koplalok mint cigány lova . . .
De jó jury-tagnak lenni !

Csalánok.

„Én a világosságot szeretem" — mondja Csernátony.

És mily hangon mondja?

Huhogva, mint a bagoly.

Idem: „szólok nyiltan, saját nevemben, megbizás nélkül, tisztán csak azért, mert erősen hiszem, hogy igazam van."

Ejnye ebugatta! hát minek támadta meg hasonló eljárásért Mocsáryt, midőn az a „klubb" megkérdezése nélkül mert a balközép „régi" elveit valló „Egyetértés"-ről gondolkozni?

—

Az „Ellenőr" augusztus 1-sei számának „Csarnok" rovatában Girardin asszonytól ily jegyzetet citál :

„A politikai világban bizonyos hibák megbecsülhetlen kincsek. Aki ügyes köpenyforgató, jellemtelen és elvtelen, az szép jövőt, hatalmat és hitelt teremthet magának."

Mintha csak előre sejtette volna Girardin asszonyság Csernátoni ismeretes fuzionális törekvéseit!!

De ne higyjen a dáma e tanainak Csernátoni, mert ha szép jövöt teremthet is magának a jobb és balközépiekből fuzionálandó kormánynak sajtó osztályi elnöki székében, de hitelét elvesztendi a magyar nemzet szivében.

—

Csernátoni azt kérdi az „Apróságok"-ban Cassiusról a „Magyar Ujság" ismert főmunkatársáról, hogy: ki ez a halvány római és antik lelkület?

Az a Magyar Ujság titka, melyről nem szeret hallani a 48-as párt táborkara, mondja tovább.

Cassius aztán igy mutatja be magát Csernátoninak:

„Minden embernek vannak gyöngéi; nekem is, s irodalmi baklövéseim közül többet egy-egy becsületes kardcsapással kellett megfizetnem, de arra nem volt s nem is lesz eset uram! hogy juryk és hirlapi nyilatkozatok döntsék el: tartozik-e nekem tisztességes ember lovagias elégtételt adni, akár én sértém meg őt, akár ő engem? s mig társadalmilag ide nem süjjedek, nem lehet és nem lesz lealázó rám nézve, még ha igaz volna is, a mi azonban nem áll, hogy a 48-as párt egyes tagjai Cassiusról hallani nem szeretnek."

Már megengedj Cassius barátom! ez nem kardcsapás, hanem becsületes pofoncsapás.

No de kap még ilyet többet is a 48-as párttal hadilábon álló irodalmi Don Kisott.

Icig szomszéd és Mihály gazda diskurszusa.

Mihály gazda: Hallotta szomszéd! hogy Slavoniában nagyban szervezik magukat a rablóbandák?

Icig szomszéd: Azt nem hallottam hallja khend, hanem azt thodom, hogy uttan agitál mustan a herr doktor Miletics!

Mihály gazda: Hát azt hallotta a szomszéd! hogy egy szász báró, kinek az apja és utódjai 1854-ben Bach alatt báróvá és nemessé üttetett, hivatkozva a szászok ezen régi jelszavára: „virtus nobilitat hominem" — lapok utján jelenti ki, hogy legkissebb része sem kivánja ezen kitüntetést, mely meg nem illeti és melyet nem ő keresett, hanem az apja.

Icig szomszéd: Ez a szász atyafi osztán már igazi demokrata hallja khend. Bezzeg elfogadná Pósner-károly lajos azt a kutyabőrt, csak kinálnák meg vele.

Mihály gazda: Tudja-e szomszéd! hogy a mi jury vendégeink mit bámultak legjobban a muzeumban?

Icig szomszéd: A Pulszky Ferenc orrát.

Mihály gazda: Ennye! talán ördöge van Icig szomszédnak, hogy ugy eltalálta.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.-nál.